

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

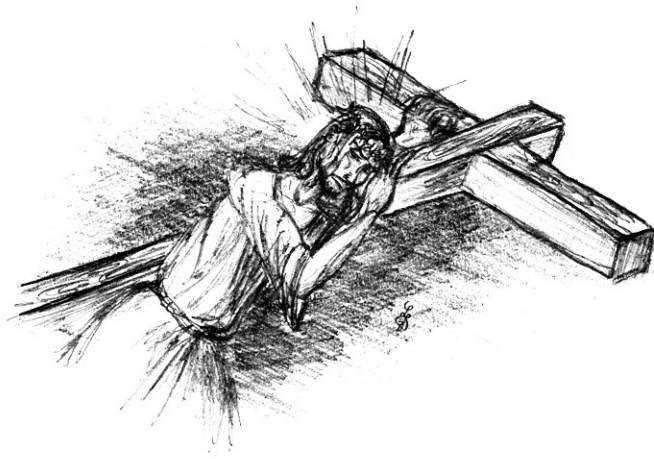
**Nové Město na Moravě
březen 2008**

Pane Ježíši Kriste, věřím, že jsi se mnou

S úctou se dívám na tvůj kříž a prosím o víru a lásku, abych tváří v tvář tomuto zjevení tvé lásky nezůstal netečný a hostejný. Chci otevřít své srdce pro tebe a rozjímat nad tvou i mou životní cestou. Svěřuji ti všechny své starosti a prosím tě: Ujmi se mě, ty sám odstraň mou roztěkanost i netečnost mého srdce a dej mi zakusit svou blízkost. Prosím tě, veď mne a naplňuj svým svatým Duchem.

Tebe, Duchu svatý, prosím, otevři mé uši i srdce, abych dobře porozuměl slovům Písma a uchovával je v srdci. Osviť moji mysl, abych pochopil, co mám pochopit. Obnov ve mně touhu podobat se ve všem Kristu. Učiň svou mocí, abych se Božím dítětem nejenom nazýval, aby vpravdě jím byl. Amen.

z knihy Jeho rány nás uzdravily – Vojtěch Kodet

„Co nám brání nechat se láskyplně od Boha přijmout? Naše malá víra a z ní plynoucí malá důvěra v to, že to s námi myslí vždy dobře. biskup Vojtěch Cikrle

V modlitbě nejde především o krásná slova nebo úvahy, ale o vztah od srdce k srdci, o proudění lásky od Boha ke mně a ode mě k Bohu. Na prvním místě je tedy třeba vnímat Ježíše, vnímat, co pro mě dělá a co mi říká, abych na to mohl odpovědět slovy a následně i konkrétním jednáním. To předpokládá duchovně otevřené oči a uši, touhu po setkání s ním a ochotu poslouchat.

Chceme-li se opravdu modlit, a ne se jen něco „odmodlit“, je třeba se pro modlitbu rozhodnout, což v praxi znamená vyčlenit si na ni čas a zvolit si pro ni vhodné místo. Mohu být tiše na jednom místě a kvůli lepšímu soustředění si před sebe položit kříž nebo zapálit svíci.

U každé modlitby je třeba si nejprve uvědomit Ježíšovu přítomnost, vstoupit do Jeho přítomnosti a poprosit o Ducha svatého, o vnímavé srdce, abychom dobře rozuměli tomu, co nám Pán chce říci a v čem se nás chce dotknout.

Mohu také prosit o milost proměnění mysli podle mysli Kristovy (srov. Flp 2,5n).

Jinými slovy, mohu prosit, abych mocí Kristova Ducha dokázal ve své konkrétní situaci myslet, mluvit i jednat, jak by jednal Kristus na mém místě.

z knihy Jeho rány nás uzdravili – Vojtěch Kodet (křížová cesta)

To číňte na moji památku

Turista, který přijede poprvé do Řecka, se diví, že slyší na každém rohu slovo eucharistó. Myslí si, že to má nějakou souvislost s liturgií. Je to však běžný výraz, jak říct „děkuji“. Je to skutečnost, nad kterou se můžeme zamyslet. Když slavíme v kostele liturgii, je bohoslužba především díkuvzdáním. Začínaly tak již modlitby v židovských synagogách. Připomínaly velká Boží dobrodíní vůči jeho lidu, nejdříve povolání Abraháma, velká znamení Boží ochrany během východu z Egypta a mnohé Boží zásahy v průběhu dějin. Tato vzpomínka, památka (řecky anámnesis) bývala i velmi dlouhá.

Něco podobného můžeme nalézt i ve Skutcích apoštolských – ve Štěpánově řeči před soudci. Začíná povoláním Abraháma, vypočítává všechna dobrodíní, která Bůh pro svůj lid vykonal, a končí svědectvím o Kristu. Křesťané během svých setkáních po domech samovolně zkracovali dlouhou řadu událostí a soustředili se zvláště na ty, které se staly „v poslední době“ a které považovali pro dějiny člověka za rozhodující: narození, smrt, vzkříšení, nanebevstoupení našeho Pána Ježíše Krista a také jeho slavný návrat.

Anamnesis znamená tedy památku, vzpomínku. Schmemann, velký pravoslavný teolog, který se zabýval liturgií, nazývá eucharistii „svátostí vzpomínání“. Slavení eucharistie jako výraz poslušnosti vůči příkazu Páně, který říká „to číňte na moji památku“, je definováno jako památka, vzpomínka. Vzpomínky mají v životě důležitou úlohu. Proto starověcí autoři považovali paměť za nejdůležitější lidskou schopnost. Vzpomínky napomáhají vrátit se do minulosti a vytváří osobní identitu. Naopak ztráta paměti ničí identitu jednotlivců, národů i kultur. Také mše je slavností vzpomínkou na Pána. Není to pouze psychologická vzpomínka, ale svátostná. To znamená, že minulé historická skutečnost se stává v podobě symbolu plně reálnou a přítomnou.

(Tomáš Špidlík – Eucharistie)

Teologické okénko III – tématické homilie

Bůh je duch a je jeden. Bůh je pravda.

Bůh je láska – (3. neděle postní)

V dnešním evangeliu zazněla z úst Pána Ježíše, Syna Božího důležitá slova. „*Nastala hodina, kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a vpravdě. Bůh je duch, kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a vpravdě.*“

Tato slova obsahují základní pravdy naší víry o Bohu. Právě ty jsou dnes tématem naší homilie. **Bůh je duch a je jeden. Bůh je pravda. Bůh je láska.**

Tuto pravdu o Bohu, který je duch a je jeden, spolu s námi křesťany, židy a muslimy vyznávají i jiná náboženství. I indiáni věděli, že Bůh je velký duch.

To, že Bůh je **duch**, že je nehmotný, že je jednoduchý, a proto naprosto dokonalý, to dokázala popsat filosofie, teologie, i ti obyčejní lidé „filosofové“ před tisíci lety.

Dnešní moderní člověk je tak těžký materialista, že je pro něho problémem představit si, že může něco existovat, co je jen duch. Materialistický člověk si nedokáže uvědomit, že existuje něco, co nelze vidět, na co si nelze sáhnout, co nelze slovy popsat.

My, kteří se modlíme, kdo vstoupíme svým duchem do světa du-

cha, víme, že jsou světy, které můžeme **vnitřně vidět, vnímat, představovat** si je i při zavřených očích.

Dětem ve škole říkávám, jak člověk vidí jen očima duše (kdy k tomu nepotřebuje ani svoje tělesné oči ani uši). Když má člověk velmi živé sny, tak to vidí jen ve své duši. A nikdo jiný, kdo vedle nás sedí, to vidět nemůže. Protože je to neviditelné.

Takže duch a duchový svět je realitou a není v něm nic hmotného. Kdyby se lidé pořádně modlili, kdyby meditovali, kdyby se naučili úplně se ztišit a ponořit se do svého nitra, pak by poznali, že skutečně je úžasný duchový svět.

Sv. Augustin, biskup a veliký učitel doznal. „Bože hledal jsem tě všude, v kráse tvorů, ve vnějším světě, v kráse ženy, ale tys mi byl tak blízko a já jsem to nevěděl. Tys byl v mém nitru.“

Až se ponořil do nitra své bytosti, najednou objevil ten úžasný svět ducha. Svět neviditelný, jak vyznáváme ve Věříme.

Doufám, že my věřící jsme v této škole duchovního života už natolik pokročili, že víme, o co jde.

Máme zde druhé téma: **Bůh je pravda**. Byl Ježíš, Syn Boží, který tuto pravdu o pravdě vyslovil. On také o sobě řekl jiná slova. Řekl větu: **Já jsem pravda a život**.

Ježíš neřekl, já mám pravdu, ale já jsem pravda. Vzpomeňme si na jeho odsouzení ke smrti, jak s ním Pilát vedl filosofickou rozpravu. Ježíš prohlásil: „*Já jsem se proto narodil, abych vydal svědeckví pravdě...*“ Pilát mu ironicky oponoval: „*Co je pravda?*“

Papež Jan Pavel II. ve svých katechezích, které vyšly v knize **Život Kristův** k tomu říká: „Ježíš, když užil slova **JÁ JSEM**, tak tím vyjádřil svoje božství. To je jméno, které Bůh zjevil Mojžíšovi – JAHVE – jsem, který jsem, jsem jsoucí.

Když se Tomáš táže na cestu, Ježíš odpovídá: „*Já jsem cesta, pravda i život.*“ A dále Filipovi, který chce vidět Otce říká: „*Kdo vidí mne, vidí Otce. Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec ve mně?*“

V daném kontextu prohlásit se za pravdu a za život znamená přisvojit si ty vlastnosti, které patří božskému bytí: Bytí – Pravda, Bytí – Život.“ Tolik slova papeže Jana Pavla II.

Bůh = pravda. Bůh je pravda. Má nejdokonalejší poznání o sobě a o všem, co stvořil. Všechno proniká a vede, řídí s přesnou prozře-

telností a všemohoucností. Nikoho neklame, ani sám nemůže být klamán.

Připomeňme si nakonec Ježíšův příslib učedníkům i nám všem, že pošle Ducha pravdy, který nás uvede do veškeré pravdy. A nakonec vyslovil důležitá slova: „*Pravda vás osvobodí.*“

Bůh je láska. Mluvit o tomto tajemství je téma na mnoho homilií. A tak si definujme jen základní větu.

Bůh stvořil tento svět, aby mohl věnovat lásku svým tvorům, především lidem. Svou lásku jim neodňal, ani když zhřešili a už v ráji slíbil Vykupitele.

Nejvíce se projevila láska Boží v tom, že nám Bůh poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy, a nejen za naše, ale za hříchy celého světa. Sám Ježíš řekl Nikodémovi: „*Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“

Na závěr si citujme slova sv. Faustyny, hlasatelky Božího Milosrdenství: „*Velká láska umí malé věci proměnit ve velké a jenom láska dává našim skutkům cenu. Čím bude naše láska čistší, tím méně bude mít v nás co trávit oheň utrpení a utrpení nám přestane být utrpením. Stane se nám rozkoší.*“

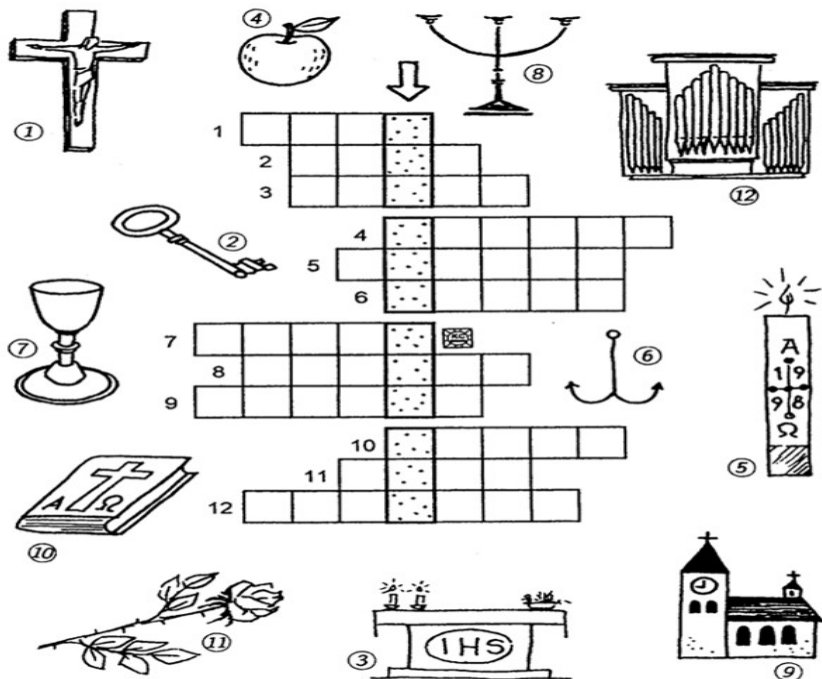
Milé děti,

prožíváme postní dobu, snažíme se něco si odepřít nebo omezit, třeba hraní her na počítači nebo dívání se na televizi,.... ale třeba i „závažnější věci“. Bez našeho Spasitele Pána Ježíše, který trpěl za naše hříchy a pro naši záchranu, by bylo všechno naše snažení marné. Sami bychom si pomoci nemohli ani při tom největším úsilí. Ale Bůh slíbil již Adamovi a Evě v ráji, že nás nenechá napospas hříchu. A také oznámil, že díky jedné dívce se na svět narodí opravdový Záchránce. Bůh si však nechtěl počínat jako nějaký nařizovatel, a proto čekal na odpověď té dívky. Myslím, že už víte, o

kom mluvím. My můžeme být ti nejšťastnější na světě. I když něco pokazíme hříchem, můžeme si být stoprocentně jisti, že Bůh nám vše odpustí. Jedinou podmínkou je opravdová lítost a náš úmysl se příště hříchu vyvarovat. Poslední den v březnu budeme oslavovat připomínku té události, kdy dívka odpověděla Bohu „ANO“. Tato slavnost se nazývá Slavnost zvěstování Páně. Slavíme ji až po Velikonocích.

Nyní se ale vraťme o „pár dní“ zpět, kdy budeme prožívat svátky velikonoční. Přeji Vám jejich klidné a hluboké prožití a také velikou radost v srdci ze vzkříšeného Pána!

Vaše kamarádka

Spontánní modlitba nad Písmem

1. Krátká modlitba k Duchu Svatému (vlastními slovy, z kancionálu)

2. Přečti si pozorně daný úryvek – nejlépe několikrát

3. Zamysli se nad slovem z Písma např. z těchto hledisek:

- co ti toto slovo říká o Bohu nebo Kristu (jaký má postoj lásky, pokory, odpuštění..)

- jaká jsou zde obsažena zaslíbení, povzbuzení či ujištění (pokud se něco slibuje izraelskému národu nebo jednotlivci můžeš na dané místo dosadit své vlastní jméno)

- jaké jsou zde vysloveny (nebo naznačeny) požadavky, příkázání, a to i ty, na jejichž splnění zatím nemáš sílu (např. požadavek lásky k nepřítelům..)

- z jakých hříchů tě toto Boží slovo usvědčuje

- k čemu tě toto slovo Boží vede nebo vyzývá (např. odpuštění, modlitba, pevná víra, jistota, že Bůh je stále s tebou...)

(v jednom úryvku zřejmě nenajdeš všechna tato hlediska; možná naopak najdeš ještě jiná, která zde nejsou naznačena)

4. Na základě těchto pohledů Boha chval, děkuj mu, pros za odpuštění (pro sebe, pro své blízké, pro farnost..) pros o dary Ducha Svatého i o ostatní dary, zvláště o dar schopnosti dané Boží slovo uskutečňovat atd.

5. Zakonči krátkou modlitbou za to, aby se dané Boží slovo ve tvém životě naplnilo. Snaž se k němu vracet ve své modlitbě a ve svých myšlenkách i během dne. Tak se pro tebe začne slovo z Písma stávat „světlem na tvé životní stezce“.

Ptáš se, jak si člověk má počínat, aby celý den chválil Boha. Ať děláš cokoli, dělej to dobře – a chválil jsi Boha. sv. Augustín

Štír bojující o život

Jeden mnich se posadil u potůčku a rozjímal. Když otevřel oči, uviděl štíra, který spadl do vody a zoufale bojoval o život. Soucitně natáhl ruku do vody, vylovil štíra a položil ho na břeh. Zvířátko se na oplátku bleskurychle otočilo a uštědřilo mu velmi bolestivé bodnutí. Mnich znovu začal rozjímat, a když otevřel oči, uviděl, že štír zase spadl do vody a že se ze všech sil snaží udržet na hladině. Opět ho zachránil a štír opět

bodl svého zachránce, až vykřikl bolestí. Totéž se stalo i po třetí. Mnichovi slzely oči bolestí. To všechno viděl jeden rolník. Rozhořčeně zvolal: „Proč pořád pomáháte tomu nevďěčnému stvoření, které vám místo poděkování jenom ubližuje?“ „Protože se každý řídíme svou přirozeností,“ odpověděl mnich. „Štír je tu od toho, aby bodal, a já od toho, abych prokazoval milosrdenství.“

A od čeho jsi tu ty?

*Z knihy Paprsek slunce pro duši –
Bruno Ferrero*

Ve Slavkovicích bude posvěcen kostel

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustiny ve Slavkovicích posvětil při slavnostní bohoslužbě 30. března v 15.00 hodin brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Znamení Božího království - (4. neděle postní)

Máme dnes před sebou zajímavé téma, které nám nabízí homilie: **Znamení Božího království**. Téma je rozvedeno v okruzích a) Mocné činy a divy b) Kristus - lékař. K výkladu nám má posloužit slovo Boží z dnešního evangelia.

Bylo by jistě zajímavé analyzovat v teologickém náhledu pojem **bolest, nemoc, fyzické zlo, smrt**. Výpověď Božího slova je celkem jasná, protože utrpení, nemoci a dokonce smrt jsou důsledkem hříchu prvních lidí. Skrze Adama přišla na svět smrt. Boží stvoření bylo dobré, víme, že na Zemi už není moc míst, kde je neporušená panenská příroda. Kam zasáhl člověk svým drancováním, sobectvím a krutostí, tam vidíme důsledky. S tím souvisí nemoci, degenerace a další. Bohu nelze připisovat vinu za stav stvoření. V PS je jasně definováno, že na přírodu a stvoření díky hříchu člověka dopadlo prokletí. Apoštol Pavel napsal, že celým stvořením jde ono vzdychání a bolest, kdy tvorstvo také čeká na svoje osvobození od zla, od otročení nicotnosti.

Nemoc v lidském životě. Katechismus definuje téma takto: „Nemoc a utrpení vždy patřily k nejvážnějším problémům, které podrobují lidský život zkoušce. V nemoci člověk zakouší vlastní bezmocnost, vlastní meze a svou ohroženost. Každá nemoc nám může dát zhléd-

nout smrt.“

Ve SZ člověk prožíval nemoc před tváří Boží, proléval slzy před Bohem a prosil o uzdravení. Poznal, že nemoc je tajemným způsobem spojena s hříchem. Od proroků a speciálně od Izaiáše zaznělo Boží slovo, že „*Bůh dopřeje Sionu čas, kdy odpustí každou vinu a vyléčí každou nemoc.*“

Toto mesiánské poslání a moc Mesiáše potvrdil sám Ježíš, když za ním poslal Jan Křtitel s dotazem, „*Jsi to ty? Nebo máme čekat jiného?*“ Ježíš mu odpověděl slovy Izaiáše: „*Slepi vidí, chromí chodí, mrtví vstávají...*“

Ježíš sám se nazval lékařem, když řekl o sobě, že přišel kvůli nemocným a hříšníkům: „*Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.*“

Katechismus nás učí: „Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení nemocných všeho druhu jsou **jasným znamením** skutečnosti, že „*Bůh navštívil svůj lid*“ a že Boží království je blízko. Ježíš nemá jen moc uzdravovat, nýbrž i odpouštět hříchy: přišel uzdravit celého člověka, duši i tělo. Je lékařem jakého nemocní potřebují.“

Nyní je třeba, abychom udělali výraznou čáru mezi pozemskými profesionálními lékaři a mezi lékařem Kristem. **Lékaři léčí, zatímco Kristus uzdravuje, protože je Bohem.**

Možná, že to nevíte, ale v době Ježíšově v Palestině byli lékaři, kteří byli skutečně profici, jako dnes. Autor knihy **Den, kdy zemřel Kristus**, Jim Bishop v jedné kapitole podává tyto informace: „V Palestině užívali lékaři skalpelů a chirurgického náčiní dokonalých tvarů. V Egyptě prováděli operace na lidském oku a tracheotomie při neprůchodnosti hrtanu. Ve všech krajinách kolem Středozemního moře požívali lékaři jehly na chirurgické šití, měli kleště různých velikostí, sondy, chirurgické nůžky na gynekologické operace a vynalezli zařízení na dilataci otvorů. Umělý chrup byl v té době běžný už pět století. Používalo se zubů mrtvých lidí a zvířat. Židé si denně čistili zuby práškem z ušticových lastur a kostí, který byl rozdělán medem. Bolesti zubů se léčily octem nebo myrhou. Byl uzákoněn požadavek, že v každém palestinském městě byl lékař-chirurg. I kněží v chrámě měli svého lékaře.“

Proč to tak podrobně říkám? Jak uzdravoval Ježíš? Slina na zem, bláto na oči, vložení rukou na člověka, dotyk s jeho tělem... **Ježíš uzdravoval jinak než lékaři světa.** A v tom je důležitý moment. On měl božskou moc. On byl Pánem života a smrti. On dělal zázraky a divy. On se projevoval mocnými činy a divy. To si musíme uvědomit, abychom pochopili, že zde byla

průkazka od Boha, znamení **Božího království**. Všimněme si, jak židé vyslýchali toho uzdraveného, jak podrobně se ho vyptávali... protože znali medicínu, jak jsme si ukázali výše. Chtěli asi zjistit, jestli Ježíš neprovedl nějaký ten chirurgický zákrok. Bylo pro ně nepřijatelné, že to byl zázrak Boží moci.

Všimněme si dále, jak v dnešním rozhovoru s uzdraveným mládcem, Ježíš položil otázku: „*Věříš v Syna člověka?*“ Ježíšovi velmi záleželo na tom, aby ti, na kterých se projevila Boží moc, **věřili v Boha a v toho, kterého Bůh poslal.** To je v Ježíše.

Dále si máme uvědomit, že Ježíš neuzdravil všechny nemocné. Protože o to nešlo. Jeho uzdravování bylo znamením **příchodu Božího království**. Jeho mocné činy a divy ohlašovaly mnohem radikálnější uzdravení: *vítězství nad hříchem a nad smrtí skrze jeho velikonoční oběť.*

Svým utrpením a svou smrtí na kříži dal Kristus utrpení nový smysl. Už není nesmyslné, bezvýhodné. Od té doby nás utrpení může spojit s jeho vykupitelským utrpením a připodobnit Kristu. A to je nakonec posláním našeho křesťanského života. Následovat Krista a doplňovat, co ještě zbývá k plnosti Kristova utrpení rezervovaného jeho tělu – Církvi.

P. Jan Daněk

Co se stalo na Velký pátek?

Ježíš přijímá rozsudek smrti v den, kdy byli v Jeruzalémském chrámě obětováni velikonoční beránci. Stává se novým velikonočním beránkem, který svou smrtí zpečetil novou věčnou smlouvu mezi Bohem a lidmi, smlouvu o spáse každého člověka. V tento den se od pradávna neslaví mše, jen liturgická památka, která se skládá ze čtyř částí: bohoslužby slova, uctívání kříže, přímluv a přijímání.

Těžištěm bohoslužby slova jsou pašije podle evangelisty Jana. Poukazují na Ježíše - beránka a ztotožňují jeho oběť na

kříži s velikonoční obětí na odpuštění hříchů a vítězstvím nad smrtí. Kříž je zde zobrazen jako vítězné znamení vykoupení. Ježíšovo "dokonáno jest" na kříži je jeho triumfem. Nápis na Ježíšově kříži, napsaný hebrejsky, řecky a latinsky - v tehdejších jazycích, poukazuje na fakt, že Ježíš přináší spásu lidem všech národů. Jedním z projevů účasti na Kristově utrpení za naše hříchy je velkopáteční půst.

Tento den není dnem smutku, ale připomínkou vítězného utrpení Kristova.

Pokud nežijeme „nyní“, jen přebýváme

Přítomný okamžik nemá žádnou konkurenci. Nenastal nikdy v minulosti a nenastane nikdy v budoucnosti... Pokud nežijeme „nyní“, v přítomnosti, tady a teď, žijeme ve světě představ a fantazií, které nás nenaplňují.

Žít a naplnit svůj život, totiž nelze v minulosti, ta je již pryč, ani v budoucnosti, ta ještě nenastala. Jen „nyní“ máme ve svých rukou! S Bohem se nelze setkat „zítra“, ani „včera“. Jen dnes, tady! Teď! Jsem zde, Bože! Jsi zde. Jsi.

Nejsme snad v Božích rukou? Proč se tak trápít? Když jsme udělali, co bylo možné, o zbytek se jistě postará náš Pán. bl. Terezie Marie od Kříže

Hřích je ruksak s harampádím

Půjdu-li k Ježíši a řeknu: odevzdávám se ti, odevzdávám ti všechny své starosti, strachy, svá provinění, nedůvěru v to, že jsi otec, který mě má rád, svůj falešný pohled na tebe, na lidi kolem i na sebe, odevzdávám ti všechno, co mě od tebe odděluje, čím přispívám k tomu, že se lidé nemají rádi, a dávám ti i sebe samého ... Potom zažiji osvobození. Hřích nám zakrývá oči, abychom neviděli skutečnou krásu života a stvoření a nemohli se z ní radovat.

Mnohokrát jsem jako kněz i jako bis-

kup cítil působení Ducha svatého, jeho zvláštní moc. Mnohokrát jsem spoludílel radost člověka, ze kterého Ježíš sňal ruksak s harampádím a byl najednou volný a šťastný.

Mnohokrát jsem slyšel po udělení rozhřešení říkat něco ve smyslu: „Kdybych měl křídla, tak teď odletím.“ A já jsem si zase mnohokrát řekl, že kdybych byl knězem třeba jenom pro tuto jedinou zpověď, tak to stálo za to.

Z knihy Vojtěcha Cikrleho: ..aby mohlo vyrůst něco krásnějšího

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	neděle		pondělí	úterý, čtvrtek, sobota	středa	pátek
Nové Město	7.45	9.00		7.00	17.30	18.00
Bobrová	10.45		17.00			17.00

Program bohoslužeb o svátcích

Změna hodin na letní čas bude až po Velikonocích.

Svatý týden: **Květná neděle** - 7:45 a 9:00 (před devátou - svěcení ratolestí)

Pondělí, Úterý, Středa svatého týdne . Zpovědi od 16:00, mše sv. 18:00.

Triduum: **Zelený čtvrtek** - Bobrová 16:30; Nové Město 18:00

Velký pátek - Bobrová 16:30; Nové Město 18:00

Bílá sobota - Bobrová 19:15; Nové Město 17:30

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně: Nové Město 6:45, 7:45, 9:00, Bobrová 10:45

Pondělí velikonoční: Nové Město 7:45, 9:00; Bobrová 10:45

Co se stalo s Ježíšem?

Pašijovou hru o životě, smrti a slavném vzkříšení Ježíše Krista představí dvě stovky účinkujících svým divákům v úterý 18.3. ve 20.00 hodin v dětském areálu na sídlišti Libušín, Žďár nad Sázavou.

Tradiční výlet mládeže a farností Nové Město na Moravě a Bobrová

Římskokatolická farnost Nové Město na Moravě zve mládež a lidi mladé duchem na tradiční jednodenní farní výlet. Jako každý rok, i letos je připraven zajímavý program a celou dobu nás bude provázet děkan Jan Daněk

Kam: klášter v Želivi a město rekordů Pelhřimov

Kdy: sobota 10. května 2008, Odjezd: 8:00 – Nové Město na Moravě – parkoviště u Billy, 8.20 – Bobrová – od kostela. Návrat: cca 17:30

Program: prohlídka kláštera, klášterního pivovaru, muzea rekordů a jiné...

Cena: 180,- Kč (zahrnuje cestu a prohlídku kláštera)

Bližší informace na nástěnkách. Hlásit se můžete u Václava Šustra (NMNM), paní Korábkové (Bobrová) po mši v sakristii. Společně s přihláškou je nutné složit zálohu ve výši 100,- Kč

Modlitba na závěr

Ježíši Kriste, Ukřižovaný a Vzkříšený, v Tobě poznáváme lásku, jakou si nás Otec zamiloval. Prosíme Tě, dej, ať se ve Tvé živé přítomnosti, kterou zakoušíme ve společenství církve, učíme milovat své bratry a sestry. Podle svého slibu vylij na všechny Ducha Svatého, který nás naučí velkodušnosti a praktickým skutkům lásky k bližním. Žehnej nám, abychom se stali věrohodnými svědky Tvé lásky všude, kam nás posíláš. Maria, Jitřenko spásy s Matko církve, přivíň nás na své mateřské srdce, chraň nás na cestách života a přiveď nás k Ježíši. Amen.

Pro vnitřní potřebu vydává římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě
Redakce: Jana Kučerová, Jan Vetýška, Martina Gregorová, sazba Ing. Lukáš Německý.

Obrázky kreslí: Lucie Drdlová, Další číslo vyjde 23. dubna, uzávěrka: 4. května

e-mail: casopis.kunhuta@centrum.cz, e-verze: <http://casopis.kunhuta.cz>